Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

26. januar 2017 *

»Appel — konkurrence — karteller — belgiske, tyske, franske, italienske, nederlandske og østrigske markeder for badeværelsesudstyr og -inventar — samordning af salgspriser og udveksling af følsomme kommercielle oplysninger — forordning (EF) nr. 1/2003 — artikel 23, stk. 2 — loft på 10% af omsætningen — begrundelsespligt — beskyttelse af den berettigede forventning«

I sag C-611/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 26. november 2013,

Hansa Metallwerke AG, Stuttgart (Tyskland),

Hansa Nederland BV, Nijkerk (Nederlandene),

Hansa Italiana Srl, Castelnuovo del Garda (Italien),

Hansa Belgium, Asse (Belgien),

Hansa Austria GmbH, Salzburg (Østrig),

ved Rechtsanwälte S. Cappellari, H.-J. Hellmann og C. Malz,

appellanter

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved L. Malferrari og R. Sauer, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

Rådet for Den Europæiske Union,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af vicepræsidenten for Domstolen, A. Tizzano, som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne M. Berger, E. Levits, S. Rodin (refererende dommer) og F. Biltgen,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: M. Wathelet,

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. september 2015,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Ved deres appel har Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium og Hansa Austria GmbH nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 16. september 2013, Hansa Metallwerke m.fl. mod Kommissionen (T-375/10, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2013:475), hvorved Retten frifandt Europa-Kommissionen i det søgsmål, som disse selskaber havde anlagt med påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse K(2010) 4185 endelig af 23. juni 2010 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/39092 – Badeværelsesudstyr og -inventar) (herefter »den omtvistede afgørelse«) og subsidiært om nedsættelse af den bøde, som appellanterne blev pålagt i denne afgørelse.

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 1/2003

2 Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [artikel 81 EF og 82 EF] (EFT 2003, L 1, s. 1), bestemmer følgende i artikel 23, stk. 2 og 3:

»2. Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger bøder, hvis de forsætligt eller uagtsomt:

a) overtræder [artikel 81 EF eller 82 EF], […]

[…]

Bøden kan for hver af de virksomheder, som har deltaget i overtrædelsen, ikke overstige 10% af den samlede omsætning i det foregående regnskabsår.

[…]

3. Ved fastlæggelse af bødens størrelse skal der tages hensyn til både overtrædelsens grovhed og varighed.«

Retningslinjerne af 2006

3 I punkt 2 i retningslinjerne for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (EUT 2006, C 210, s. 2, herefter »retningslinjerne af 2006«) foreskrives, at Kommissionen hvad angår bødefastsættelse »skal tage hensyn til overtrædelsens grovhed og varighed«, og at »bøden […] ikke [må] overstige de grænser, der er fastsat i artikel 23, stk. 2, andet og tredje afsnit, i forordning nr. 1/2003«.

4 Følgende fremgår af punkt 37 i retningslinjerne af 2006:

»Selv om der i disse retningslinjer redegøres for den generelle metode til fastsættelse af bøder, kan det være berettiget, at Kommissionen fraviger denne metode eller de grænser, der er fastsat i punkt 21, hvis der gør sig særlige forhold gældende i en given sag, eller det er nødvendigt at sikre et afskrækkende niveau i et bestemt tilfælde.«

Sagens baggrund og den omtvistede afgørelse

5 Sagens baggrund blev fremstillet i den appellerede doms præmis 1-34 og kan sammenfattes som følger.

6 Appellanterne fremstiller vandhaner og armaturer.

7 Den 15. juli 2004 oplyste Masco Corp. og selskabets datterselskaber, herunder Hansgrohe AG, som fremstiller vandhaner og armaturer, og Hüppe GmbH, som fremstiller bruseafskærmninger, Kommissionen om forekomsten af et kartel inden for sektoren for badeværelsesudstyr og -inventar og anmodede om bødefritagelse i henhold til Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002, C 45, s. 3, herefter »samarbejdsmeddelelsen af 2002«) eller i mangel deraf om nedsættelse af de bøder, som de ville kunne blive pålagt.

8 Den 9. og den 10. november 2004 gennemførte Kommissionen uanmeldte kontrolundersøgelser i lokalerne for flere selskaber og nationale brancheforeninger med aktiviteter inden for sektoren for badeværelsesudstyr og -inventar. Kommissionen, som i perioden fra den 15. november 2005 til den 16. maj 2006 havde fremsendt begæringer om oplysninger til de nævnte selskaber, herunder til appellanterne, vedtog den 26. marts 2007 en klagepunktsmeddelelse, som også blev meddelt de sidstnævnte.

9 Efter en høring, som blev afholdt fra den 12. november til den 14. november 2007, fremsendelsen den 9. juli 2009 af en sagsfremstillingsmeddelelse og yderligere begæringer om oplysninger, som derefter blev fremsendt til appellanterne, vedtog Kommissionen den 23. juni 2010 den omtvistede afgørelse, hvorved den fastslog, at der forelå en overtrædelse af artikel 101, stk. 1, TEUF og af artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3) i sektoren for badeværelsesudstyr og -inventar. Denne overtrædelse, som 17 virksomheder havde delaget i, havde fundet sted i løbet af forskellige perioder i tidsrummet fra den 16. oktober 1992 til den 9. november 2004 i form af en flerhed af konkurrencebegrænsende aftaler eller former for samordnet praksis på Belgiens, Tysklands, Frankrigs, Italiens, Nederlandenes og Østrigs områder. De produkter, som var omfattet af kartellet, var badeværelsesudstyr og -inventar, som tilhørte en af følgende tre undergrupper af produkter: vandhaner og armaturer, bruseafskærmninger og tilbehør samt keramiske artikler.

10 For så vidt angår appellanternes deltagelse i den fastslåede overtrædelse anførte Kommissionen for det første, at selv om appellanterne hovedsageligt havde fremstillet vandhaner og armaturer i overtrædelsesperioden, havde de ikke desto mindre kendskab til de forskellige produktsortimenter, som var genstand for overtrædelsen, når hensås til deres deltagelse i hemmelige møder i diverse koordineringsorganer, som de var medlemmer af. Hvad for det andet angår den geografiske

rækkevidde af kartellet fastslog Kommissionen, at appellanterne havde deltaget i møder i fem af de seks medlemsstater, hvor der indtil 2002 var blevet fastslået en overtrædelse, nemlig i Belgien, i Tyskland, i Italien, i Nederlandene og i Østrig. Hvad angår Frankrig anerkendte Kommissionen, at uanset at der forelå en overtrædelse fra 2002, ophørte appellanterne med at deltage i den nationale brancheforening i løbet af dette år. Henset til flere oplysninger og beviser fandt Kommissionen imidlertid, at appellanterne med rimelighed måtte have en formodning om, at den konkurrencebegrænsende praksis, som kendetegnede den konstaterede overtrædelse, havde virkninger på det franske område. Kommissionen konkluderede derfor, at appellanterne ikke kunne være uvidende om den omhandlede overtrædelses generelle rækkevidde og væsentligste kendetegn.

11 Af disse grunde pålagde Kommissionen i den omtvistede afgørelses artikel 2, stk. 1, nr. 5), appellanterne bøder på i alt 14 758 220 EUR.

12 Kommissionen baserede sig med henblik på beregningen af disse bøder på retningslinjerne af 2006.

Sagen for Retten og den appellerede dom

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. september 2010 anlagde appellanterne søgsmål ved Retten med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse, idet de fremsatte seks anbringender. Det første anbringende vedrørte en retlig fejl og et urigtigt skøn i forbindelse med det maksimale bødebeløb, som kunne pålægges i henhold til artikel 23, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1/2003, det andet anbringende en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, det tredje anbringende en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 23, stk. 2, sammenholdt med samarbejdsmeddelelsen af 2002, som følge af den fejl, som blev begået ved beregningen af bøden, det fjerde anbringende en tilsidesættelse af princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft, det femte anbringende en tilsidesættelse af princippet om, at straffe skal have lovhjemmel, hvilket følger af nævnte forordnings artikel 23, stk. 2, og det sjette anbringende en tilsidesættelse af princippet om lovmæssig forvaltning og af retssikkerhedsprincippet.

14 Appellanterne nedlagde subsidiært påstand om nedsættelse af den pålagte bøde.

15 Retten frifandt ved den appellerede dom Kommissionen i det hele.

Parternes påstande

16 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Den omtvistede afgørelse annulleres, for så vidt som den angår appellanterne.

— Subsidiært nedsættes bøden.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

— Mere subsidiært ophæves den appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten til afgørelse.

17 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Subsidiært frifindes Kommissionen, såfremt den appellerede dom delvis ophæves.

— Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Appellen

18 Til støtte for appellen har appellanterne fremsat tre anbringender. Med det første anbringende gøres det gældende, at Retten tilsidesatte princippet om individuelle straffe og sanktioner. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af princippet om individuelle straffe

Parternes argumenter

19 Appellanterne har med deres første anbringende gjort gældende, at Retten, bl.a. i den appellerede doms præmis 87, tilsidesatte princippet om individuelle straffe.

20 I den omtvistede afgørelse begik Kommissionen således en retlig fejl i forbindelse med udøvelsen af det skøn, som den er tillagt ved artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, hvad angår fastsættelse af størrelsen af bøderne, idet den anvendte retningslinjerne af 2006 for at fastsætte størrelsen af den bøde, som appellanterne blev pålagt.

21 Den generelle beregningsmetode, som defineres ved disse retningslinjer, resulterer imidlertid i en situation som den foreliggende i, at loftet på 10% i artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 ofte overskrides, navnlig for så vidt angår ikke- diversificerede virksomheder, »som kun fremstiller ét produkt«. Anvendelsen af denne metode resulterer således i, at kriterierne om varigheden og grovheden af overtrædelserne begået af disse virksomheder, hvortil der henvises i artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, ikke tages i betragtning på behørig vis. Anvendelsen af disse retningslinjer er således, endnu mere end retningslinjerne for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 65, stk. 5, i EKSF-traktaten (EFT 1998, C 9, s. 3, herefter »retningslinjerne af 1998«), til skade for princippet om individuelle straffe.

22 Appellanterne har anført, at Retten i medfør af artikel 31 i forordning nr. 1/2003 har fuld prøvelsesret, hvilket navnlig giver den beføjelse til at sætte sin egen vurdering i stedet for Kommissionens og således ophæve, nedsætte eller forhøje den bøde, som sidstnævnte har pålagt. Det fremgår endvidere af Rettens dom af 16. juni 2011, Putters International mod Kommissionen (T-211/08, EU:T:2011:289), og af Kommissionens afgørelse af 28. marts 2012 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/39.452 – Vindues- og glasdørsbeslag) (herefter »afgørelsen af 28. marts 2012«), at såfremt Kommissionen har begået en fejl i forbindelse med udøvelsen af sit skøn i henseende til fastsættelse af bødens størrelse, har Retten selv i forbindelse med sin fulde prøvelsesret pligt til at foretage en selvstændig vurdering af bøden på grundlag af de særlige omstændigheder i sagen.

23 Retten undlod imidlertid i den appellerede doms præmis 87 at henvise til en sådan vurdering og begrænsede sig til, med urette, at henvise til retspraksis vedrørende foreneligheden af retningslinjerne af 1998 med princippet om individuelle straffe, idet den fandt, at denne retspraksis også gjaldt fuldt ud hvad angår anvendelsen af retningslinjerne af 2006.

24 Kommissionen er af den opfattelse, at dette anbringende skal afvises og under alle omstændigheder er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

25 Med deres første anbringende har appellanterne i det væsentlige foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 87 tilsidesatte EU-retten, herunder navnlig princippet om individuelle straffe, idet den undlod at foretage en selvstændig vurdering af bøden og fandt, at loftet på 10% af omsætningen i artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 og Domstolens praksis vedrørende dette loft, som udmøntet i retningslinjerne af 1998, fandt anvendelse på fastsættelsen af bøder pålagt i henhold til retningslinjerne af 2006. Retten undlod således at tage hensyn til, at anvendelsen af disse sidstnævnte retningslinjer bevirker dels, at der ved beregningen af bøden ikke tages tilstrækkeligt hensyn til grovheden og varigheden af overtrædelserne, dels, at loftet på 10% ofte overskrides for ikke-diversificerede virksomheder, »som kun fremstiller ét produkt«.

26 Det må dog fastslås, at Retten herved ikke begik nogen retlig fejl.

27 Som Retten korrekt anførte i den appellerede doms præmis 87, fremgår det således af Domstolens faste praksis, at den omstændighed, at visse faktorer, som f.eks. overtrædelsens grovhed og varighed, på grund af anvendelsen af loftet på 10% af omsætningen i artikel 23, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1/2003 ikke effektivt påvirker størrelsen af den pålagte bøde, blot er en simpel konsekvens af, at denne øvre grænse anvendes på det nævnte endelige beløb (jf. bl.a. dom af Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 279, og af 12.7.2012, Cetarsa mod Kommissionen, C-181/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:455, præmis 81).

28 Denne øvre grænse har således til formål at undgå, at der pålægges bøder, som virksomhederne under hensyn til deres størrelse, således som denne, ganske vist omtrentligt og ufuldstændigt, fremgår af deres samlede omsætning, kan forudses ikke at være i stand til at betale (dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 280, og af 12.7.2012, Cetarsa mod Kommissionen, C-181/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:455, præmis 82).

29 Der er således tale om en grænse, der finder ensartet anvendelse på samtlige virksomheder, og som er fastsat under hensyn til den enkelte virksomheds størrelse med det formål at undgå bøder på et urimeligt og uforholdsmæssigt niveau. Samme øvre grænse har dermed et formål, der adskiller sig fra og er selvstændigt i forhold til formålet med kriterierne vedrørende overtrædelsens grovhed og varighed (dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 281 og 282, og af 12.7.2012, Cetarsa mod Kommissionen, C-181/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:455, præmis 83).

30 Heraf følger, at såvel argumenterne om, at der ikke er blevet taget tilstrækkeligt hensyn til overtrædelsernes grovhed og varighed på grund af anvendelsen af den maksimale grænse i artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, som argumenterne om, at den nævnte grænse på grund af retningslinjerne af 2006 og i modsætning til, hvad der var resultatet i henhold til retningslinjerne af 1998, regelmæssigt overskrides hvad angår ikke-diversificerede virksomheder, »som kun fremstiller et produkt«, skal forkastes som ugrundede.

31 Selv hvis det antages, at det ved beregningen af de bøder, som skal pålægges virksomheder, som udbyder få produkter, forholder sig således, at de foreløbige beløb oftere overskrider den maksimale grænse i artikel 23, stk. 2, i forordning. nr. 1/2003, når Kommissionen anvender retningslinjerne af 2006, end når retningslinjerne af 1998 anvendes, kan en sådan omstændighed ikke rejse tvivl med hensyn til lovligheden af anvendelsen af denne grænse, som Domstolen har baseret sig på hvad angår såvel bøder pålagt i henhold til de førstnævnte retningslinjer som i henhold til de sidstnævnte retningslinjer.

32 Retten kan derfor ikke foreholdes, at den i den appellerede doms præmis 87 tiltrådte den vurdering, som Kommissionen havde foretaget med hensyn til størrelsen af den bøde, som appellanterne blev pålagt, hvilken vurdering var baseret på retningslinjerne af 2006, uden at foretage en selvstændig vurdering af denne bøde.

33 Heraf følger, at det første appelanbringende skal forkastes.

Det andet anbringende om begrundelsespligten

Parternes argumenter

34 Appellanterne har med deres andet anbringende gjort gældende, at det af Retten anførte om princippet om individuelle straffe er behæftet med en begrundelsesmangel. Selv om Retten i den appellerede doms præmis 80 ff. og navnlig i præmis 87 behandlede visse af appellanternes argumenter vedrørende dette spørgsmål, berørte den ikke argumenterne vedrørende dom af 16. juni 2011, Putters International mod Kommissionen (T-211/08, EU:T:2011:289), og navnlig ikke argumenterne vedrørende de betragtninger, der fremgår af nævnte doms præmis 75, til trods for den store betydning, som appellanterne tillagde disse argumenter. Ligeledes henvises der ikke i den appellerede dom til de relevante begrundelser for afgørelsen af 28. marts 2012, idet Retten således ikke udtalte sig om disse punkter.

35 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at Retten alene havde pligt til detaljeret at redegøre for de begrundelser, som var af afgørende betydning for dens afgørelse, og ikke havde pligt til at henvise til et obiter dictum i en bestemt dom eller til en senere afgørelse fra Kommissionen.

Domstolens bemærkninger

36 Det bemærkes, at i henhold til Domstolens faste praksis har Retten ikke i medfør af den begrundelsespligt, som påhviler den, pligt til i sin fremstilling udtømmende og et for et at behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, og at begrundelsen således kan fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og således at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (jf. i denne retning dom af 7.1.2004, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, EU:C:2004:6, præmis 372, og af 9.9.2008, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 96).

37 Navnlig kan Rettens pligt til at begrunde sine domme i princippet ikke indebære, at den begrunder den løsning, som er blevet valgt i en sag, i forhold til den løsning, som er blevet valgt i en anden given sag, som er blevet indbragt for den, eller endnu mindre i forhold til en afgørelse truffet af Kommissionen i en anden sag (jf. i denne retning dom af 11.7.2013, Team Relocations m.fl. mod Kommissionen, C-444/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:464, præmis 66, og kendelse af 4.9.2014, Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones mod KHIM, C-509/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:2173, præmis 51).

38 Eftersom Retten i den appellerede dom klart redegjorde for grundene til, at den forkastede appellanternes argumentation vedrørende tilsidesættelse af princippet om individuelle straffe, skal det andet anbringende derfor forkastes som ugrundet.

Det tredje anbringende om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

39 Med deres tredje anbringende har appellanterne gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

40 Appellanterne har i denne forbindelse bl.a. gjort gældende, at som det fremgår af den appellerede doms præmis 104, er det ubestridt, at Kommissionen ved flere lejligheder tilsidesatte de processuelle regler, idet den oplyste andre virksomheder om forretningshemmeligheder vedrørende appellanterne. I den appellerede doms præmis 102-119 foretog Retten imidlertid en, meget formel, vurdering af, om Kommissionen havde overholdt princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, for så vidt som den havde undladt at tage hensyn til den væsentlige forventning, som appellanterne havde i forhold til Kommissionens tjenestegrene i forbindelse med anvendelsen af samarbejdsmeddelelsen af 2002.

41 Virksomheder, der samarbejder, må kunne sætte deres lid til Kommissionens forsikringer, når disse fremsættes på samstemmende vis af ansatte med ansvar for den gruppe, der behandler sagen. At antage, som Retten gjorde det i den appellerede doms præmis 115, at sådanne forsikringer ikke giver en sådan berettiget forventning, fordi de ikke stammer fra den kompetente tjenestegren, er ifølge appellanterne i strid med målet af almen interesse om at retsforfølge overtrædelser og udgør en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

42 Ifølge Kommissionen skal dette anbringende forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

43 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 110-116 undersøgte, om Kommissionen havde tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, da den ikke indrømmede appellanterne en nedsættelse af den bøde, som de var blevet pålagt.

44 I denne forbindelse fremhævede Retten med føje i den appellerede doms præmis 111, at det følger af Domstolens faste praksis, at retten til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning forudsætter, at tre kumulative betingelser er opfyldt, herunder betingelsen om, at EU-myndighederne har fremsat præcise, ubetingede og samstemmende forsikringer (jf. i denne retning dom af 18.7.2007, AER mod Karatzoglou, C-213/06 P, EU:C:2007:453, præmis 33, og af 16.12.2008, Masdar (UK) mod Kommissionen, C-47/07 P, EU:C:2008:726, præmis 81). Dernæst fastslog Retten i den appellerede doms præmis 113-116, at disse tre betingelser ikke var opfyldt i den foreliggende sag.

45 For så vidt som appellanternes argumentation navnlig vedrører den appellerede doms præmis 115, der omhandler den manglende tilladelse for Kommissionens ansatte eller tjenestegrene til at fremsætte sådanne forsikringer, er det tilstrækkeligt at fastslå, at denne præmis under alle omstændigheder blot er formuleret for fuldstændighedens skyld, og at denne argumentation således ikke kan bevirke en ophævelse af den appellerede dom.

46 Følgelig skal det tredje anbringende forkastes som uvirksomt.

47 Da ingen af de anbringender, som appellanterne har fremsat, kan tiltrædes, skal appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

48 Artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement indeholder bestemmelse om, at såfremt appellen ikke tages til følge, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne.

49 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appellanterne har tabt sagen, og Rådet har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges appellanterne at betale sagsomkostningerne i forbindelse med appellen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Hansa Metallwerke AG, Hansa Nederland BV, Hansa Italiana Srl, Hansa Belgium og Hansa Austria GmbH betaler sagsomkostningerne.

Underskrifter